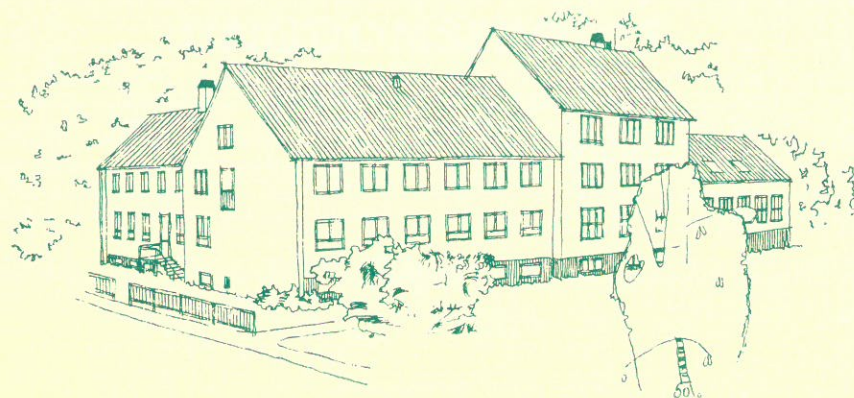

STIDSHOLT UNGDOMSSKOLE

1 9 6 4

STIDSHOLT
UNGDOMSSKOLES
AARSSKRIFT

1964

UDGIVET AF
UNGDOMSSKOLENS
ELEVFORENING

FREDERIKSHAVN
EKSPRES-TRYKKERIET
1964

INDHOLD

Endnu	<i>Hans Jakobsen</i>
Hvem er min næste i det moderne samfund?	<i>Marie Risegaard Jakobsen</i>
»Derovre fra Grænsen«	<i>Karen Søndergaard</i>
Den grønlandske skole	<i>Bent Nielsen</i>
Aaret, der svandt	<i>Hans Jakobsen</i>
Vi indbyder —	<i>Marie og Hans Jakobsen</i>
Boomerang	<i>Jeppe Buhrkall</i>
Thyregaaard	<i>Hans Jakobsen</i>
Sverigesrejsen	<i>Lillian Hansen</i>
Tak for en dejlig dag	<i>Inger Birgit Madsen</i>
Elevmødet	<i>Juhl Højbjerg</i>
Korte hilsener	
Meddelelser	
Elevfortegnelse	
Regnskab	

Endnu —

Der findes i vort sprog nogle ord, som de fleste mennesker aldrig ville finde paa at standse ved; de betragter dem vel nærmest som fyldestof i sætningerne. Andre, især de gamle, kan derimod jævnlig gribe sig i at tænke paa et og andet i deres egen situation ved at høre eller se saadan et lille fordringsløst ord, som de knap nok har bemærket siden den dag, de lærte at stave det.

Jeg vil gerne nævne ordet „endnu“. Uvilkaarlig benytter ældre mennesker dette ord mere end de unge. De bruger det, naar de vil sige noget om den formentlig korte tid, de har tilbage af deres liv: „Ja, endnu kan jeg komme ud blandt folk“ eller „Endnu har jeg da mine aandsevner“. Der mærkes en følelse af taknemmelighed i disse udtalelser, men vemoden er der ogsaa, for med dette „endnu“ siges tydeligt, at man nu er inde under det stedse svindende.

For nogle aar siden havde vi besøg af et gammelt dansk ægtepar, som havde tilbragt mange aar i Australien. Nu var de hjemme i Danmark paa et kort besøg, derefter skulle de af sted til det fremmere land igen. Deres arbejdsdag var endt, men deres hjem og de fleste af deres kære var derude. De havde familie herhjemme, og dem glædede de sig naturligvis over at gense, men da jeg spurgte, om de var kommet, hvis der ikke var nogen familie mere at besøge, da sagde manden: Ja, vi var kommet alligevel, vi skulle se Danmark engang endnu, og vi skulle hjem og høre nattergalen synge i den fynske bøgeskov en sommer endnu. Da de rejste ud fra Danmark igen, vidste de med afgjort sikkerhed, at det var sidste gang, de havde besøgt de hjemlige egne. Endnu engang havde

de oplevet at se og høre saa meget af det, som deres hjerter havde været bundet til gennem de mange aar. Disse to mennesker havde et dejligt forhold til ordet „endnu“, selv om det betød et farvel — for stedse.

Dette er et eksempel fra støvets kaar, naar de er lykkeligst.

Men ordet „endnu“ kan aabne for helt andre tanker. En tildragelse fra Norge under sidste krig kan antyde noget om det.

En norsk professor, Elliv Skard, fortæller om, at han en søndag morgen, da det saa allerværst ud for Norge, sad ved et aabent vindue i Oslo og lyttede spændt om kirkeklokkerne ville komme til at ringe denne dag. Han vidste, at rundt om i de norske dale sad der mange andre i denne bitre time og lyttede som han. Da klokkerne saa ringede til den tid, de skulle, sagde han til sig selv: „Endnu staar altsaa rettens, menneskeværdets og kulturens sidste skanse“. Endnu var her som en lysstraale i et meget stort mørke, foran laa stadig en række dage, hvor haab og fortvivelse ville kæmpe i menneskers sind. Maaske kunne man ikke næste søndag sige „endnu“, men indtil videre var der trøst i dette ord.

Mellem disse to træk, hvor det ene minder om en fredfyldt dansk sommeraften og det andet om strid og angst, er der trods alt et slægtskab.

Endnu — staar der til overskrift for dette lille stykke, og „endnu“ danner en samlende overskrift for alt, hvad der times mennesker paa denne jord.

Endnu faar vi vel lov at opleve mange glæder. Endnu udfries vi af angst og nød. Ordet „endnu“, som vi kender det fra almindelig sprogbrug og fra vore jordiske forhold, er knyttet til vor verden, der viger og svinder som alt, der hører den til. Derfor afløses ordet „endnu“ engang af et „forbi“. Det er verdens gang, den kan vi ikke ændre. Men i den verden har Gud givet os et fristed, hvor vor glæde ikke er afhængig af, om verden omkring os „endnu“ vil skænke os lidt godt.

I mit barndomshjem sang vi hvert aar: „Juleaften, du er skøn“. Jeg holdt meget af hele salmen, men mest af det 4. vers, hvor der staar:

*Der os sanker Gud i læ
under livets palmetræ,
der sin herlighed den klare,
han for os lod aabenbare
i vor Jesu navn.*

Jeg tænkte, at naar Gud ville sanke os i læ, kunne det aldrig blive helt galt, og det tænker jeg stadig.

For 50 aar siden, kort efter den første verdenskrigs udbrud, skulle seks unge danske soldater holde jul i en snæver jordhule i Frankrig. Det var ikke hyggelige omgivelser, men de havde forsøgt at gøre det saa festligt som muligt. Grankviste med julelys og julestjerne var hængt op paa hulens sider, og paa et uhøvlet brædt, der skulle være deres julebord, var en avis bredt ud som dug. De begyndte med at synge: „Julen har bragt velsignet bud“. Men allerede i første vers blev stemmerne usikre, og en af dem, som havde kone og barn derhjemme, brød ud i stærk graad. Ved slutningen af andet vers græd de allesammen. De fik dog taget sig saa meget sammen, at de i fællesskab kunne læse juleevangeliet og bede Fadervor. Og da skete det forunderlige, at skyggen over deres liv pludselig veg bort. Fra mørke kom de ind i lys og fred. Juleglæden var blevet deres gæst. De sang en julesalme mere og rejste sig og ønskede hinanden glædelig jul.

Det, der bragte dem lys og glæde, var et helt andet „endnu“ end det, vi kender fra de jordiske forhold, nemlig det, der udspringer af juleevangeliet: Os er en evig frelser født. I det rige, der kom til jord med Jesus Kristus, hedder det aldrig forbi, men altid: paa ny — eller som Kaj Munk sagde: *Altid en sommer endnu.*

Hans Jakobsen.

Hvem er min næste i det moderne samfund?

Ordet „næste“ forekommer ikke ofte i almindelig daglig tale. I og for sig er det også et mærkeligt ord, det rummer noget gensidig personligt. Man kan sige: min næste, din næste, hans næste, men man siger ikke en næste.

For de fleste har ordet vist en højtidelig klang. Det minder os om vor barndoms bibelhistorie, hvor vi hørte om de kloge og forargede sadukærer, der „søgte at fange ham i ord“, og spurgte Jesus om, hvilket bud i loven, han mente, var det største. Han svarede dem, at kærlighed til Gud var det store bud, men det andet var lige så vigtigt, at elske sin næste som sig selv.

Næste gang, de forsøgte, var det med samme formål, nemlig at fange ham, men det blev gjort mere snedigt, fordi det skulle lyde så fromt: Mester, hvad skal jeg gøre for at arve det evige liv? Den lovkyndige farisæer fik ikke svar i første omgang, men blev stillet overfor et modspørgsmål: Hvad står der skrevet, og hvordan læser du? Så måtte den skriftkloge selv ud med svaret: Du skal elske Gud af hele dit hjerte og din næste som dig selv. Hvortil Jesus blot tilføjede: Gør dette, så skal du leve.

Manden har åbenbart følt sig truffet, som der står: men han ville retfærdiggøre sig og spurgte, hvem er så min næste? Så fortalte Jesus lignelsen om manden, der faldt blandt røvere, om præsten og leviten, som gik forbi, og om samaritanen, der hjalp. Han sluttede med at sige: Hvem af de tre, synes du nu, har vist sig at være den mands næste, som faldt blandt røvere? Den lovkyndige svarede: Den, som øvede barmhjertighed. Og Jesus sagde til ham: Gå du hen og gør ligeså.

Der fortælles om Karen Jeppe, „Pigen fra Danmark“, at hun som ung pige i 1902 hørte om, hvordan „den røde sultan“ forfulgte og dræbte de kristne i Armenien, og at det gjorde så stærkt indtryk på hende, at hun følte det som sit kald at rejse til Armenien og hjælpe det ulykkelige folk. Hendes forældre satte sig imod det. Det kunne jo også se helt urimeligt ud, at en pige med så skrøbeligt helbred skulle påtage sig en opgave af den art.

Fra radioud-
sendelsen 18. maj
„Den gode viljes dag“

Karen Jeppe troede, at hun kunne få medhold hos præsten, men han holdt til hendes store skuffelse med forældrene. Da blev hun vred og spurgte: Skal jeg måske gøre ligesom præsten og leviten i lignelsen, der bare gik forbi uden at hjælpe? Præsten prøvede at forklare hende, at den sårede jo lå på samaritanens vej, så det var rimeligt, at han hjalp ham, men Armenien lå ikke på Karen Jeppes vej, og man skal ikke gå bort fra sin egen vej for at hjælpe. Hun gik skuffet bort. Næste søndag prædikede præsten over evangeliet om den barmhjertige samaritan og sagde, som han havde sagt til hende: Den slagne lå på samaritanens vej. Man skal ikke gå ud fra sin egen vej for at opsøge ham ... her gjorde præsten et langt ophold og fortsatte: med mindre da, at den slagne råber så højt, at man ikke kan undgå at høre ham.

Hun rejste ud til Armenien for at begynde som lærerinde på et børnehjem. Hun blev et helt folks mor. På en mindesten i Gylling, hendes fødesogn, står blot fire ord: Karen Jeppe. Armeniernes mor.

Hun blev deres næste. De blev hendes næste. Det kan synes som et

spil om ord. „Næsten“, er det den, der hjælper, eller er det den, der hjælpes? Det var samaritanen, der var den syges næste, men når han hjalp ham, var det fordi, han betragtede ham som sin næste, d. v. s., een som kom ham ved, som et medmenneske, der havde brug for hans hjælp.

Hvem er så min næste i det moderne samfund? Det var nemt nok, hvis man bare kunne slå fast, at ens næste er det samme som ens nærmeste. Men så nemt slipper vi ikke. Min næste, det er ham, hvis stemme jeg kan høre, ham som trænger til min hjælp, først og fremmest trænger til, at jeg anerkender ham som medmenneske.

Der er stadigvæk sandhed i Bjørnsons ord om at kaste af i det nærmeste krav, men det var aldrig sådan ment, at det skulle bruges som en sovepude eller som undskyldning for en snæver horisont. Bjørnson siger jo netop, at det skal bæres helt bort af en voksende elv. Naturligvis skal man bruge sine evner og sine kræfter og gøre sin indsats på det sted, man har sin gerning, og blandt de mennesker, man lever iblandt, netop derfra bæres det bort af en voksende elv.

Phileas Fogg gjorde sin vidunderlige rejse jorden rundt på 80 dage, vi kan gøre den på 80 timer, og hvis vi var rumpiloter, kunne vi gøre den på 80 minutter.

Det moderne samfund er blevet så lille, at vi ikke kan undgå at høre stemmerne fra dem, som før syntes os så fjerne. Vi er blevet hinandens næste på en hel anden måde end tidligere.

Der er intet puslingland, som kan hygge sig i smug. Vi bliver daglig stillet over for vor næstes problemer. De kommer os ind på livet gennem aviser, radio og fjernsyn. Vi kan forsøge at lukke øjnene og holde os for ørerne, men vi kan ikke undgå at høre stemmerne og at vide, at hvad der foregår derude i verden har betydning også for vor egen personlige fremtid. Det hele kan forekomme os at være et stort og frygteligt virvar, som vi helst ville holde os uden for, men vi er med i virvaret.

Vi ønsker os måske tilbage til den tid, da f. eks. Afrika lå langt borte, og dog var Afrika for 200—300 år siden ikke længere væk, end at man fra Danmark kunne sejle til Guldkysten og købe slaver for brændevin og sejle dem videre og sælge dem i Vestindien for 100—120 kr. stykket. 12.000 sorte mænd led denne skæbne på dansk initiativ.

I dag henter vi ikke slaver i Afrika. Den tid er forbi, da den hvide mand kan betragte det som en selvfølge, at han står over den farvede. De farvede folkeslag har opdaget, hvilke kår vi andre lever under, det er gået op for dem, at de har både menneskeret og muligheder for at leve en anden tilværelse; de rejser sig for at skabe en fremtid, og de har brug for os, for at kunne gøre det.

De har brug for vor hjælp til selvhjælp. Først og fremmest har de brug for faglig bistand og finansiel støtte fra de rige lande gennem FN, og de har brug for bedre handelsvilkår. Det må gå op for de rige lande, at begge parter skal have fordel ved at handle.

Vi hører stemmerne derude fra, de taler om nød og fattigdom, om sygdom og børnedødelighed og — om sult. To tredjedele af jordens befolkning lever i lande, hvor der er for lidt mad, og mellem en tredjedel og halvdelen af alle mennesker er fejrlærrede.

Da præsident Roosevelt og premierminister Churchill i 1941, under den anden verdenskrig mødtes på et krigsskib på Atlanterhavet for at drøfte de opgaver, som skulle løses, når krigen engang sluttede, sendte de et budskab til verden, det såkaldte „atlantiske frihedsbrev“, hvori der bl. a. stod: „At oprette en fred, som giver alle nationer mulighed for at leve i sikkerhed inden for deres egne grænser, og som vil sikre alle mennesker i alle lande en tilværelse i frihed for frygt og for nød“. I „Verdenserklæringen om Menneskerettighederne“ står: „Enhver har ret til en sådan levestof, som er tilstrækkelig til hans og hans families sundhed og velvære“.

F.A.O., De forenede Nationers organisation for ernæring og landbrug, har påtaget sig at arbejde for løsningen af denne gigantiske opgave. Jeg skal ikke her komme nærmere ind på FAOs arbejde og metoder, men jeg kan ikke stærkt nok anbefale at søge oplysning derom (man kan få masser af godt stof om dette emne ved henvendelse til Mellemfolkeligt Samvirke, Kronprinsessegade 32, København K), også om UNICEF, der arbejder for verdens børn, er det værd at vide besked.

I forbindelse med FAOs „Frihed for Sult-Kampagne“ afholdes der verden over i disse dage en „Frihed for Sult uge“. Det drejer sig ikke om pengeindsamling i lighed med U-landshjælpen, men om en storstilet oplysningskampagne om menneskehedens ældste fjende: sulten og om de mættes ansvar i kampen mod denne fjende. Dansk presse, radio

og fjernsyn bringer problemerne ind i vore stuer. Selv om vi ikke direkte afviser spørgsmålet med, at det ikke kommer os ved, er der ikke noget at sige til, at man spørger sig selv, hvordan man som enkeltmenneske kan få nogen indflydelse på verdenssituationen. Vi kan ikke sendes ud som eksperter, ikke mange kan komme ud som frivillige under „Dansk Ungdoms U-landsarbejde“, men vi kan hver især skaffe os mere viden om problemerne og være med til at gøre andre interesserede og vække forståelse af, at der også fra dansk side må skabes politiske betingelser for en større både moralsk og økonomisk indsats.

Vi finder det f. eks. alle naturligt, at vi gennem et større eller mindre sygekassekontingent sikrer os selv og andre mod sygdom. Det burde være lige så naturligt, at vi indså, at Danmarks bidrag til det udvidede program for teknisk bistand til u-landene blev ca. tidoblet, så vi ikke længere nøjes med at betale 3 kr. (mindre end en pakke cigaretter) om året pr. indbygger.

Det moderne samfund er ikke blot vort hjem, vort sogn og vort land, det er den klode, hvor vi og „de andre“ gerne vil overleve sammen.

Vi må vænne os til at betragte kloden som et fælles hjem for menneskeheden, hvor vi alle kommer hinanden ved, hvor vi alle er hinandens næste. I Menneskerettighedernes artikel 1 står: „Alle mennesker er født frie og lige i værdigheder og rettigheder. De er udstyret med fornuft og samvittighed, og de bør handle mod hinanden i en broderskabets ånd“.

Marie Risegaard Jakobsen.

2

»Derovre fra grænsen«

Sønderjylland — 1864 — Mine egne oplevelser

Disse tre emner har jeg fået opgivet til besvarelse og som mit bidrag til årsskriftet 1964.

Kan det overhovedet lade sig gøre at få en trilogi ud af disse tre emner?

De to første hører jo naturligt sammen, men det tredje — hvordan kan det ses i sammenhæng med de andre?

Det må vi se på først, og vi må gå mange år tilbage i tiden, tilbage til den tid, da jeg var i samme alder, som vore elever er det nu.

Det store ottekantede forsamlingshus i Galtrup på Mors var stuvende fuldt af mennesker, og på talerstolen stod Rødding Højskoles nye forstander, Hans Lund. Han talte om Sønderjylland.

Mine forældre kom hjem og var meget begejstrede for ham, og da han om aftenen skulle holde det samme foredrag i ungdomsforeningen, skulle jeg høre ham dér.

Jeg kan ikke huske ret meget af, hvad han sagde, men det gjorde så stærkt indtryk på mig dengang, at jeg med det samme besluttede, at jeg ville være elev på Rødding Højskole.

Og sådan blev det.

Rødding Højskole er den ældste af alle danske højskoler, den blev oprettet til værn for danskheden og til modstand mod de fortyskningsbestræbelser, der fandt sted fra anden side.

Den slesvigske Forening med C. Flor i spidsen stod for oprettelsen af skolen, der med støtte fra hele landet kunne indvies den 7. november 1844 med Joh. Wegener som forstander. Han blev året efter afløst af C. Flor, og han igen af H. Fr. Helveg, indtil krigen 1848—50 satte en stopper for skolevirksomheden.

Skolen kom dog i gang igen, og Sofus Høgsbro blev dens leder, indtil Ludvig Schrøder overtog den i 1862. Allerede to år efter blev hans virke afbrudt af krigen 1864. Han var dog ikke til sinds at opgive sin skolevirksomhed, og ved C. Flors hjælp fik han året efter oprettet Askov Højskole på den anden side af Kongegrænsen.

Her kom han til at udføre et kæmpearbejde. Han forstod at samle dygtige medarbejdere om sig, og under hans ledelse blev Askov Højskole den verdenskendte skole, den nu er.

På Rødding Højskole lykkedes det Cornelius Appel at holde pige-skole i en årrække. Men i 35 år, fra 1885 til 1920, lå arbejdet stille.

Det betød dog ikke, at sønderjyderne gav op for presset sydfra. Jo større anstrengelser, der blev gjort for at fortyske Sønderjylland, jo klarere så sønderjyderne, at de måtte holde ud. Måtte de ikke hejse det danske flag, så kunne de da male ladeporten i rød-hvide farver — og måtte børnene ikke lære dansk i skolerne, så kunne de da selv undervise dem og siden sende dem på en dansk efterskole — indtil også det blev forbudt.

Værst var det nok, at de skulle gå i tysk militærtjeneste, og mange gik over grænsen til „det gamle land“. Men også her indså de, at de ikke måtte svigte, men holde ud, at ikke landsdelen skulle miste sine bedste sønner og jorden gå over på tyske hænder. H. P. Hanssen, Nørre-mølle, viste vej, og han blev senere deres fører i medgang og modgang.

6000 sønderjyder faldt under 1. verdenskrig. De kæmpede for en sag, der ikke var deres. På de sønderjyske kirkegårde står mindestenene for danske og tyske faldne side om side.

Jørgen Bukdahl og 1864.

„1864 gik vor tusindårige historie for første gang om et skarpt hjørne. 1864 blev vi som den sidste af de nordiske stater slået ud af europæisk stormagtspolitik. 1864 blev derfor det største brud i vor historie, ikke alene i det ydre: landetab, pengetab, prestigetab, men navnlig i det indre, i den danske mentalitet, der nu endegyldigt og afgørende måtte stille sig om fra patriotisme til nationalfølelse, fra riget til folket, fra rigsstyre til folkestyre.

Det var ikke let at gå om et hjørne her, at stille om for en stat, der havde været med i den europæiske koncert gennem hertugdømmerne, og så til en stat, der nu kun kan rumme det danske folk, og hvis vej nu kun var en folkelig vej mod nord.

Vi har i vor historie været dårlige vindere, men gode tabere. Tabet og nederlaget har aldrig udhulet os med tvesind og tvivlrådighed, aldrig angrebet folkets kerne og livsnerve, tværtimod satte sammenbruddet reser-ver fri, folkets vilje og energi fortættedes og aktiviseredes“.

„Hvad udad tabes, skal indad vindes!“ var parolen i Danmark efter 1864, og ubrugte kræfter i det danske folk kom til udfoldelse for at nå dette mål.

Fra de mange nyoprettede folkehøjskoler udgik der en varm og stærk folkelig forkyndelse, der satte sit præg på næsten alt, hvad der var fremme i tiden, også på rent faglige områder.

Der oprettedes landbrugsskoler, der dog aldrig i Danmark blev så fagligt prægede som i andre lande, men fik et folkeligt islæt, som stadig er bevaret.

Andelsbevægelsen blev rejst på dette stærke fællesskabs grundlag, og landboernes store sammenslutninger ligeledes. Fra sogn til sogn bredte foreningslivet sig. Det blev sat i gang af de unge selv, og gennem oplevelserne dér voksede forståelsen af fællesskabets betydning for det enkelte menneske og for hele folket.

Et vigtigt led i folkeopdragelsen blev den frivillige gymnastik. Det var højskoleeleverne, der tog arbejdet op som delingsførere og ungdoms-ledere i foreningerne, og de unge flokkedes om dette frivillige, folke-lige ungdomsarbejde.

Jeg tog ivrigt del i ungdomsarbejdet, og det var i 1930, jeg blev elev på Rødding Højskole. Når opholdet dér blev så stor en oplevelse for mig, må det ses med det, jeg allerede har fortalt, som baggrund. Stedet fortalte jo historie, så det forslog. Grundlovsfesten i Skibelund Krat med de mange mindesmærker, „Magnusstenen“ og „Modersmålet“ ligeledes. Besøgene i de sønderjyske hjem ikke mindre.

Efter skoleopholdet havde jeg plads på en gård ved Foldingbro. Siden gik turen til København, hvor jeg ofte kom i Højskoleforeningen for at høre landets kendteste mænd tale og for at møde venner og be-kendte fra højskolen og fra min fødeø. Om vinteren gik jeg til gymna-stik på Gymnastikinstituttet, og ofte var jeg i Vartov kirke for at høre pastor Th. Balslev, der i tyve år havde været præst i frimenigheden på Mors og havde døbt og konfirmeret mig.

Så var der brug for mig hjemme, og jeg kom i gang med at lede børnegymnastik. Jeg opdagede dog snart, at hvis det rigtig skulle blive til noget, måtte jeg have en bedre uddannelse, og den fik jeg på Snoghøj Gymnastikhøjskole vinteren 1933—34. De var netop ved at tilrettelægge en undervisning for 2. års elever, og da jeg havde delings-

føreruddannelse fra Rødding, tilbød de mig at deltage i den. Det betød, at jeg også kunne få en håndarbejdsuddannelse, idet Højskolernes Håndarbejde nylig var blevet dannet, og Gudrun Andresen, Snoghøj, Margrethe (Pip) Christiansen, Frederiksborg Højskole, og Charlotte Rud, Askov udvidede Folkehøjskole, m. fl. arbejdede for at uddanne lærerinder, der kunne varetage undervisningen på højskoler, efterskoler og aften-skoler.

Sidst på vinteren var vi på tur til Sydslesvig. Vi viste gymnastik, folkedans og et historisk skuespil, og vi var indkvarteret i hjemmene.

Den sidste aften skulle vi vise gymnastik i Duborgskolen i Flensborg. Der var givet „ordre“ til, at byen skulle mørklægges. Der skulle foretages nogle militære øvelser og overflyvninger. Der var endnu ikke mørklægningsgardiner — det var jo i 1934 — så vi sad og kukkelurede i en mørk skolestue, indtil øvelsen blev afblæst kl. ni.

Vi kunne nu vise vor gymnastik, og vi viste den, så klapsalverne efter udmarchen ingen ende ville tage. Vi måtte ind igen, og så sang vi atter:

*Denne bostavn er vor,
og vi elsker den for,
hvad den var, hvad den er, hvad den bliver igen.
Og som kærlighed gror
af den hjemlige jord,
skal den gro af vor kærligheds frøkorn igen.*

Der var fuldstændig stille, da vi marcherede ud igen. Vi så voksne mænd og kvinder græde. De anede vel lidt om, hvad der var i vente.

Efter opholdet på Snoghøj var jeg atter hjemme på Mors. Jeg havde lovet at gøre et stykke arbejde inden for Morsø Gymnastikforening, og i en årrække brugte jeg al min fritid til at lede gymnastik for børn og voksne, folkedans og svømning.

Et års tid var jeg dog i Sønderjylland igen og kom da i forbindelse med Det unge Grænseværn, der blev stiftet i 1933 som modtryk mod den voksende nazisme. Gennem et målbevidst oplysningsarbejde ville Det unge Grænseværn med P. Marcussen som formand i en vanskelig tid vedligeholde og styrke folkets nationale og kulturelle bevidsthed.

Langs grænsen byggedes nye vandrerhjem med samme formål. Der blev gjort et energisk arbejde for at samle de unge til gymnastik, folkedans og møder. Navnlig de store årsmøder fik tilslutning. Biskop Ejvind

Berggrav, Norge, Manfred Björkqvist, Sverige, og P. Marcussen talte til en tusindtallig forsamling i Graasten. Bagefter skulle Carla Schibler lede alle sønderjyske folkedansere, som hun ved mange Snoghøj-pigers hjælp havde trænet op. Vi var 1200 ialt. Midt under opvisningen, der foregik på en græsmark, kom der et voldsomt regnskyl, der skabte stor forstyrrelse blandt tilskuerne.

Et par år efter blev jeg opfordret til at tage et arbejde op i Nr. Løgum sogn. Mors havde dannet et trekant-fadderskab med Nr. Løgum og Valsbøl. I Nr. Løgum sogn havde morsingboerne været med til at bygge et dansk forsamlingshus.

Jeg var betænkelig, men Carla Schibler fik mig overtalt.

Hvordan gik det til? Jeg véd det ikke; men da jeg havde været der i to uger, havde jeg seks hold til kjolesyning og håndarbejde der i sognet og i Løgumkloster. Jeg havde skolegymnastikken i Bjerndrup og frivillig gymnastik for børn og unge i Løgumgaard.

Det skete, at der kom nogle småpiger, jeg ikke kendte, til gymnastiktimerne. Det var hjemmetyskernes børn; men de måtte skam ikke gå til gymnastik i det danske forsamlingshus. Derimod var der intet til hinder for, at mødrene og de tyske læreres koner kunne deltage i håndarbejde eller kjolesyning i de danske skoler.

En stor støtte havde jeg i lærer Refslund Poulsen, Bjerndrup. Han var formand for ungdomsforeningen og gjorde et stort arbejde dér. En aften om ugen læste han op for de unge, og efter kaffen ledede jeg folkedans en times tid.

Jeg var vældig glad for at undervise, og nu skulle det være alvor med at komme ind i et skolearbejde; men det krævede mere uddannelse, og så gik turen til Askov udvidede Folkehøjskole, hvor jeg som 1. års og 2. års elev og på lærerkursus fik lært det, jeg manglede, for at blive lærerinde på Stidsholt Ungdomsskole.

Og hermed slutter trilogen: Sønderjylland — 1864 — Mine egne oplevelser.

Karen Søndergaard.

Den grønlandske skole

I anledning af at der i vinteren 1964—65 går et hold på tolv grønlandske elever på Stidsholt Ungdomsskole, har forstander Hans Jakobsen bedt mig skrive lidt om den grønlandske skole.

For det grønlandske barn er der tre mærkedage, der virkelig bliver fejret. Barnets etårs fødselsdag, dets første skoledag og konfirmationen.

Den megen stads, man gør ud af den første fødselsdag, skyldes den store spædbørnsdødelighed, som indtil for nogle år siden var almindelig på Grønland. Konfirmationen betyder for manges vedkommende overgangen fra barn til voksen, og den første skoledag betegner den dag, da barnet begynder at få sine første pligter.

Denne dag bliver barnet klædt i sit stiveste puds, for drengenes vedkommende i hvide anorakker og for de piger, som er så heldige at eje en sådan, er det den smukke, karakteristiske nationaldragt.

Mange gange tager både mor og far fri for at kunne følge deres barn i skole, og selv om forældreflokken holder sig beskedent i baggrunden, er det tydeligt at se, hvor stolte de er af deres børn. Børnene virker ved første øjekast benovede, dog skinner det klart igennem, at de fleste nyder at være midtpunktet denne ene dag.

Efter at eleverne er blevet fordelt i klasserne, og lærerne har budt velkommen, får eleverne udleveret et hæfte, en blyant og et skema, hvorefter familierne går hjem. Mange steder har man endnu den skik at invitere familie, venner og bekendte og den lærer, barnet skal have, hjem til en kop kaffe. Familiens lille stue kan naturligvis ikke rumme alle disse mennesker på en gang, og man får derfor samtidigt med invitationen at vide, hvornår man skal komme. Selve kaffebordet tager sjældent lang tid, hvilket er praktisk især for læreren, da han således kan nå flere familier på en eftermiddag.

Hvor der er mulighed for det, lærer barnet dansk fra dets første skoledag. Desværre er det ikke muligt alle steder, fordi visse grønlandske lærere, især på de små steder, ikke kan tilstrækkeligt dansk til at kunne give en kvalificeret danskundervisning.

I byerne og på de større udsteder har man derimod kvalificerede grøn-

landske lærere og udsendte danske. I de største af byerne er man endog i de sidste par år gået over til udelukkende at undervise børnene på dansk i de to første skoleår. Dog med undtagelse af faget religion, som børnene har på deres eget modersmål.

Efter det andet skoleår deler man i byerne eleverne i to grupper efter deres kundskaber i dansk. Den gruppe, man skønner bedst egnet til undervisning på dansk, får al undervisning med undtagelse af kristendoms-kundskab på dansk. Den anden gruppe har derimod som en regel kun en dansktime om dagen, medens resten af undervisningen foregår på grønlandsk.

Nu skulle man tro, at eleverne i hvert fald i den første gruppe ville blive meget dygtige til dansk, men man må ikke glemme, at der er mange væsentlige faktorer, der spiller ind.

For det første er det grønlandske sprog meget forskelligt fra det danske. Grønlandsk hører til de såkaldte polysyntetiske sprog. d. v. s. ordene dannes af flere, eventuelt mange, halvt selvstændige eller uselvstændige orddele. Derfor kan ordene indeholde mange stavelser, der hver for sig udtrykker noget. Som eksempel kan nævnes: tuperniarumatarput = de er længe om at rejse teltet.

For det andet taler eleverne indbyrdes grønlandsk. Det er også det sprog, man bruger i langt de fleste hjem. Man aflytter som regel kun de grønlandsksprogede udsendelser i radioen og læser kun det grønlandsk-sprogede stof i Grønlandsposten (den grønlandske landsavis) og i de lokale blade.

Det er en given ting, at man i faget dansk ikke vil kunne opnå at komme gennem det samme pensum, som på tilsvarende klassetrin i det øvrige Danmark. Dette giver sig blandt andet udslag i, at grønlandske elever er to til fire år længere om at få realeksamen.

Efter syv års skolegang i børneskolen er der for de bogligt begavede børn følgende muligheder. De kan fortsætte i den praktiske efterskole, som er to-årig, eller forsøge i den boglige efterskole, der er en to-årig forberedelsesskole til den fire-årige realskole. Den grønlandske realeksamen svarer stort set til den danske, og har naturligvis samme gyldighed.

Desværre er det svært at komme på efterskole, da disse er for få og små. Disse forhold er katastrofale, for kan de unge grønlandere ikke tilstrækkeligt dansk, er de i realiteten udelukkede fra at få en uddannelse.

Skoledirektionen i Godthåb arbejder energisk for at forbedre disse forhold. Men, som skoledirektør Chr. Berthelsen udtrykker sig, er det jo ikke nok at få bygget tilstrækkeligt mange klasselokaler, man må jo også have boliger til lærerne.

Når lokaleforholdene engang tillader det, er det meningen, at man vil indføre et ottende og et eventuelt niende skoleår, svarende til det, vi har herhjemme.

Hovedfagene i den grønlandske skole er kristendomskundskab, grønlandsk, dansk og regning, og så har man i øvrigt, såfremt lokale-situationen tillader det, de samme fag som i den danske skole. Dog har man i fangerdistrikterne i Nord- og Østgrønland yderligere undervisning i fangst og skindarbejde.

Den meget spredte bebyggelse i Grønland er en af de store ulemper, der hindrer en effektiv undervisning af alle skolebørn. Da man jo ikke kan udbygge skolevæsenet på alle de små steder, er man i de senere år begyndt at bygge skolehjem i de større byer for at give udstedsbørnene lejlighed til at få den betydelig bedre undervisning, man kan tilbyde i byskolerne.

Selv om det må være hårdt for forældrene at skulle undvære deres børn det meste af året, viser de alligevel en udpræget interesse for at få deres børn på skolehjem.

De grønlandske forældre er i det hele taget meget positivt indstillet over for skolen, hvilket bl. a. giver sig udtryk i den interesse, der udvises, når der er forældredage og ved forældremøder. Det er ligesom alle er indstillede på, at deres børn skal udnytte den chance, som de ikke selv fik.

Forældrenes indstilling til skolen kan også spores hos mange af eleverne, som gennemgående viser en mere positiv indstilling til skolearbejdet end tilsvarende elever her i landet.

Naturligvis savner man som lærer muligheden for at opnå den personlige kontakt med den enkelte elev, som man har herhjemme (grundet sprogvanskelighederne), men til gengæld er de grønlandske elever mere umiddelbare og ikke nær så forvante, som danske børn er.

Skolearbejdet forekommer derfor mange gange mere lystbetonet for både elever og lærer, og det er jo ikke det værste, der kan ske.

Bent Nielsen.

Aaret, der svandt

I Ungdomsskolens virke er der to sider — en, der bemærkes udefra, og en, der ikke ses. Ved det sidste tænker jeg paa skolen, den enkelte elev og hans eller hendes eventuelle problemer.

Hvad angaar det første, hvorved jeg tænker paa ungdomsskolernes forhold til den offentlige skole, specielt dennes 8. og 9. klasser, undervisningsterminer, fagomraader, arbejdsformer, elevtal, eventuelle prøver og lignende ting, er en aaben drøftelse paa sin plads, og den enkelte skole kan forfægte sine synspunkter. Det gør forøvrigt ikke noget, om man „udefra“ bemærker, at de frie ungdoms- og efterskolars mænd og kvinder ikke er en ensrettet flok. De ting, jeg nævnte, er forøvrigt kommet til debat i det sidste aar i en udstrækning, som man ikke tidligere har kendt.

Dette stykke skal som sædvanlig fortælle om „Aaret, der svandt“. Dermed er vi „paa hjemmebane“, og det er altid betryggende.

En folkeskolelærer brugte for et par aar siden udtrykket „en forstaaende efterskole“. Han tænkte vel dermed paa, at vore ungdoms- og efterskoler skal være forstaaende over for det, der er sket i folke-

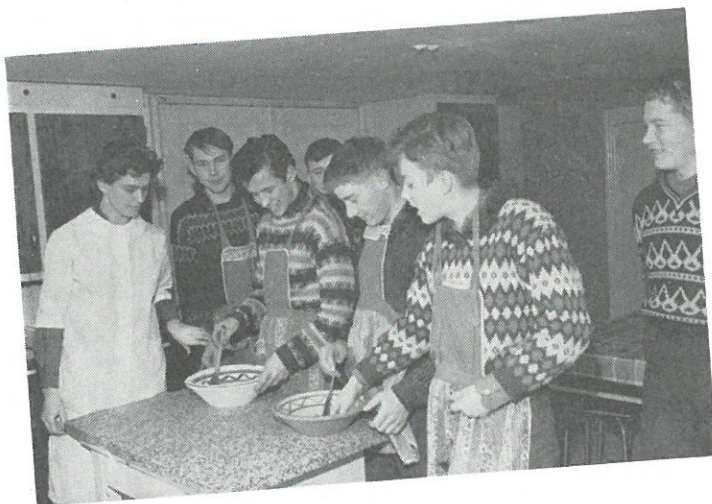
Paa kontoret

Fysik

skolen, og ikke bestandig pukke paa, at de indtil fornylig har været ene om skolearbejdet for de 14—18-aarige. Saadan forstaaet, tror jeg, at Stidsholt Ungdomsskole er en forstaaende efterskole. En skoleinspektør, der er en god ven af vor skole, og som har fulgt med i, hvad vi har sagt og gjort gennem mange aar, sagde engang: „Jeg har aldrig deltaget i nogen aabningsfest eller lignende paa Stidsholt, hvor barnedomshjemmet og barneskolen ikke blev nævnt“. Det glæder mig, at dette

Madlavning

Musik
skal der til

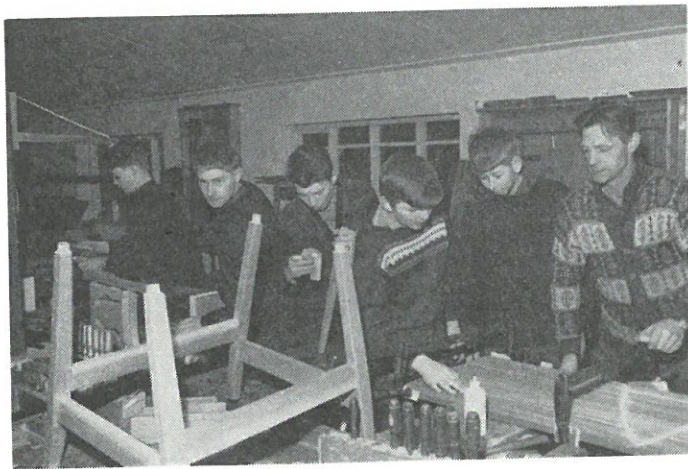
er blevet bemærket, og det glæder mig ikke mindre at møde, hvad vi kan kalde „en forstaaende folkeskole“, der ikke bare anerkender de frie ungdoms- og efterskolels hidtidige arbejde, men ogsaa fremtidig viser børnene hen til skolen. Fhv. undervisningsminister Helveg Petersen fortjener en meget varm tak, ikke blot for de bedre økonomiske vilkaar, han skabte for efterskoleelever, men fordi han tilstræbte nøje samarbejde mellem folkeskole og ungdomsskole, saa det kunne blive til gavn for begge skoleformer og ikke mindst for de unge.

Spørgsmålet om nye undervisningsterminer maa ses i forbindelse hermed. Tidligere kom de fleste af vore elever her, naar de havde været ude af skolen et aarstid eller to. I de senere aar er der kommet flere lige fra børneskolen. I mange tilfælde kommer de for at faa et ungdomsskoleophold i stedet for at fortsætte i 8. eller 9. klasse, og i andre tilfælde er det spørgsmaalet om lærepladsen, der er afgørende. Det at komme paa ungdomsskole kan i saadanne tilfælde ikke vente.

Vi indfører næste aar nye undervisningsterminer, fællesskole og forlænget skoleophold. Dog vil der stadig være adgang til at faa et 5 maaneders ophold. Læs nærmere angaaende dette i et andet stykke her i bogen under overskriften: Vi indbyder —.

Det bliver underligt ikke at have aabning 3. november og 3. maj, som vi har haft altid, men kan det blive til gavn for mange, skal det nok

Sløjd

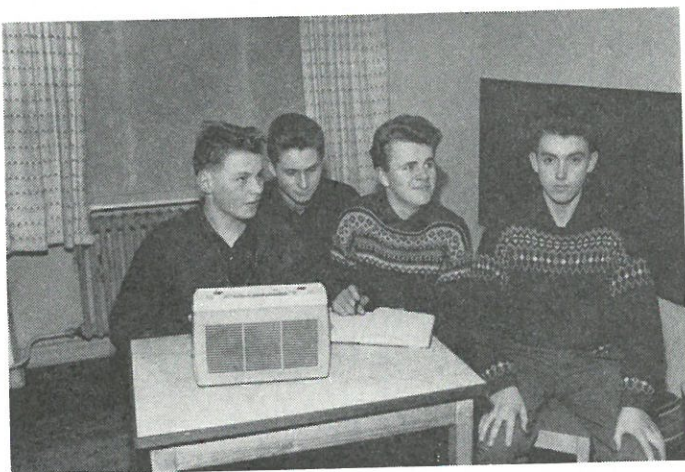

vise sig, at de, der er glade for den gamle form, ret hurtigt vil indleve sig med den ny.

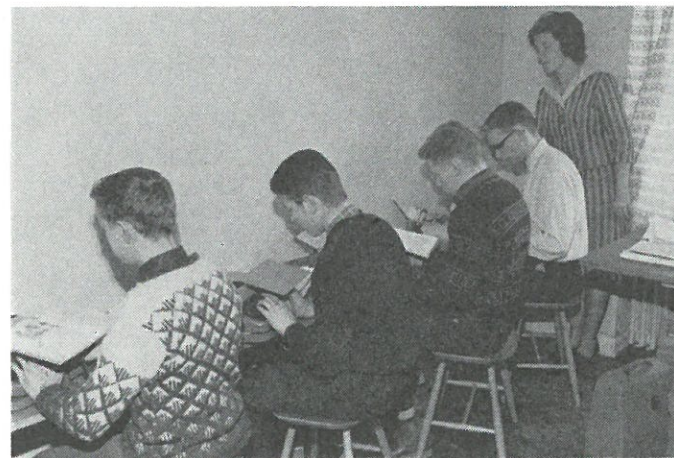
Elevtallet 110, 50 piger og 60 drenge, havde vi grund til at være glade for. I en statistik fra Højskolernes Sekretariat, hvor skolerne var opført efter elevtal, kunne jeg se, at vi havde samme plads i rækkefølgen som før, da de store aargange gjorde sig gældende.

I lærerkredsen er der sket et par ændringer. Da vi søgte ny lærerinde

Fritime

Maskinskrivning

til maj, fik vi tilbud fra Karen Bidstrup, Himmerlands Ungdomsskole. Der har altid været et hjerteligt forhold mellem Himmerlands og Stidsholt Ungdomsskole, og det var os en glæde ud over den almindelige at faa Meta og Holger Bidstrups datter som lærerinde. Ved sommerskolens afslutning i Haubro gik Bidstrups fra borde og overlod styret til en søn. Her fra Stidsholt skal lyde en hjertelig tak til Bidstrups for alt godt, vi har delt med hinanden gennem de mange aar.

Inger Marie Lemmergaard, vor husholdningslærerinde gennem 2½ aar, har faaet stilling i Hjørring efter tilbud fra konsulent, frk. Lindgren. Vi vidste længe før sommerskolens begyndelse, at frk. Lemmergaard kun kunne blive til sommerferien, men vi opfordrede hende til at fortsætte, saa længe som muligt. Ved hendes afrejse takkede jeg hende for godt arbejde og samarbejde.

Poul Thomsen, der var lærer for landbrugsholdet og iøvrigt assistent hos konsulent Foldager i Frederikshavn, er blevet lærer paa en landbrugsskole og har ogsaa maattet sige farvel. I de to vintre, vi havde ham, fik han grundlagt landbrugsundervisningen paa en særdeles god maade. Vi sender de to bortdragne hjertelig hilsen og tak.

Vi har næppe tidligere haft saa god tilslutning til vore offentlige møder som sidste vintersæson. Det første møde blev afholdt den 30. november. Samme dag havde vi repræsentantskabsmøde og generalforsamling i den selvejende institution Stidsholt Ungdomsskole. Repræsentant-

Motorlære

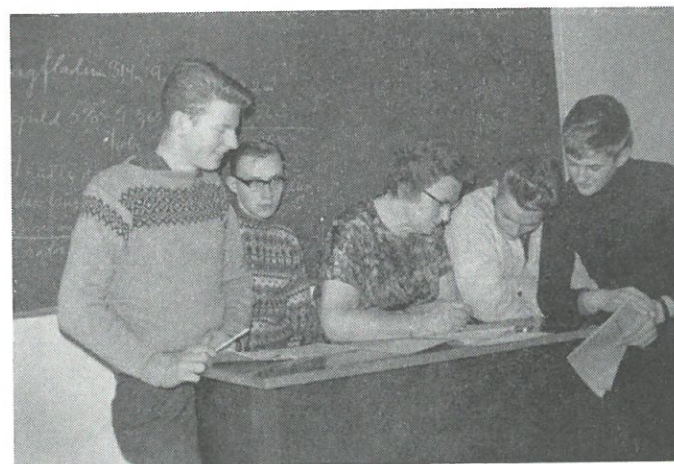
skabsmødet havde særdeles god tilslutning, og foredragssalen var fyldt. Jeg holdt foredrag, og inden aftenmødet var der fællesspisning i spisesalen.

Kl. 20 var gymnastiksalen fyldt. Repræsentanterne deltog, mange elevforældre var kommet, og saa var der iøvrigt folk fra nær og fjern, over 300 ialt. Forstander Jens Marinus Jensen talte om Dag Hammarskjölds liv og virke. Før og efter foredraget sang koncertsanger Axel Hansen, akkompagneret af Randolph Schön.

På hovedtrappen

Regning

I januar talte forstander Graae-Rasmussen, Vebbestrup, og Albæk Centralskoles drengeorkester spillede under ledelse af overlærer Christiansen, Albæk.

Ved foraarsmødet den 14. marts havde vi biskop Erik Jensen som taler, og revisor Schön havde den musikalske afdeling sammen med Nini Ørsnes.

Ogsaa ved disse to møder var gymnastiksalen fyldt.

Aalborgstævnet 1. december afholdtes som sædvanlig i Papagøjeburet, Aalborghallen. Mon vi snart skal ind i hallen? „Buret“ er ved at blive for snævert, men det er i hvert fald glædeligt, at dette andet aarlige elevmøde er blevet saa skattet. Om aftenen var en del af os i Aalborg Teater, hvor vi saa „Luftgængerer“, der vist var lidt for „højt-svævende“ for os.

I weekenden 7.—8. december havde Landbrugets Oplysnings- og Konferencevirksomhed et meget vellykket kursus her.

Drengenes aalborgtur den 18. december var det helt sikre juletegn. Elektricitetsværket og Obel tog først imod, derefter overførtes alle til stadens museum. I banegaardsrestaurationen var som sædvanlig stillet nydeligt an til os. Hvert aar paalægger jeg drengene at være stille — husk, der er jo ogsaa andre mennesker tilstede, og denne lille henstilling bliver fulgt meget nøje, „selvfølgelig — vi er jo da i by“. Og saa

Hygge på
nr. 15

er det sket et par gange, at en serveringsdame har spurgt: „Er Deres drenge da altid saa stille og velopdragne; man kan jo slet ikke høre dem“. Ja, siger jeg i stille haab om, at sandheden aldrig kommer frem.

Forældre festen blev holdt i forbindelse med fastelavn, nemlig lørdag aften. Hvordan det gaar til at holde forældre fest, véd vi, det gaar efter en fast plan, hvori det vigtigste er, at forældrene faar set saa meget som muligt og endda faar tid til at snakke med os, med deres egen, med

Vævning

Håndarbejde

hinanden, faar hørt foredrag og faar skolens historie samt faar spist et par gange. Ikke underligt, om forældrene kunne blive trætte.

Søndag den 16. februar havde vi vinterfest med damer. Nogle fik omgaaende indbudt en dame, de kendte særdeles godt. Nogle blev hjulpet i sidste øjeblik af os, da kammeraternes reserve var opbrugt. Svend Holbæk mødte med stort orkester, og festen var overordentlig vellykket. Men ikke underligt, om eleverne blev trætte. Saa stort et ansvar paa saa unge skuldre.

Valgmenighedspræst Johs. Lumholt, Bøvling, konsulent Tage Albertsen m. fl. gæstede skolen i marts og holdt foredrag for os.

Et lille avisudklip med afslutningsfesten fortæller, at jeg talte til drengene om „— vort ærinde i tilværelsen“, og min kones tale samlede sig om dette: at bære sten til slægtens nye hus. Derefter blev der holdt korte taler af 4 elever, 4 lærere, 4 forældre og sogneraadsformanden. Det er et imponerende opbud, men endnu mere imponerende er det, at det ikke var gentagelser. Vi syntes vist alle, at der var saa meget godt at sige om den vinter.

Sommerpigerne blev gode arvtagere. Der blev talt ved aabningen om at hjælpe hinanden, saa det kunne blive en god sommer, og det blev en god sommer i alle henseender.

Allerede før pinse havde vi besøg af radiofonien, som optog et smukt program, der skulle udsendes paa „Den gode viljes dag“, 18. maj. —

Kjolesyning

Denne dag bliver festligholdt paa forskellig vis i mange lande. Udsendelsen herfra var Danmarks hilsen til de andre lande.

Vi fik i aar en god hjælp til at holde Sct. Hansaften. Vejstrup Ungdomsskole holdt lejrskole i Solsbæk. Dér fandt jeg dem, og vi gik straks igang med planerne for fælles Sct. Hansfest i Stidsholt. Vi aftalte, at vi skulle dele underholdningen, og saadan blev det. Først opførte Vejstrup-eleverne nogle smaa enaktere, og derefter dansede Stidsholt-eleverne

Uden mød
og drikke –

Fra besøget
i Blokhus

folkedanse. Vi begyndte i gymnastiksalen, fortsatte i spisesalen og sluttede med baal. Jeg talte, og forstander Carl Erik Jensen takkede for samværet. Jeg vil haabe, at de Vejstrup folk vil være at finde i Solsbæk igen næste aar.

Sidste søndag i juni var vi i Brønderslev til den store amtsfest med vore gymnaster, hele elevflokket. Vejret var fint, gymnastikken var god. Saa er dagen reddet.

Den 3. juli havde vi besøg af radioens drengekor. Vi havde lagt programmet saaledes: Folkedans i haven ved vore sommerpiger. Koncert i gymnastiksalen ved drengekoret. Til slut kaffe i spisesal og skolekøkken. Det blev en meget fin aften med mange gæster. Under ledelse af Hans Krarup sang drengekoret nogle af vore smukke danske sange og i fortsættelse deraf en række sange mange steder fra, og de gjorde det fortrinligt. De befæstede deres gode ry paa denne egn. Dagen efter var de gæster paa Voergaard. Vejret vidste ikke, om det ville vise skaansel ved elevmødet; vi haabede det bedste, men mellem gymnastikken og folkedansen tog regnen fat. Men vi havde det hyggeligt inden døre og havde som sædvanlig et dejligt elevmøde.

Vi holdt i aar forældrefesten den lørdag, da sommerpigerne skulle have sommerferie; dermed var hjemturen sikret.

Vi havde i sommer usædvanlig mange gæster: de ældres udflugt fra mange sogne, Dansk Kvindesamfund og husmandsforeninger. Der blev

flere hundrede ialt. I flere tilfælde var besøget her arrangeret i forbindelse med besøg paa Voergaard.

Sidst i august var pastor Lange, Tolne, her med en lille flok englændere, der i en uges tid var paa besøg i Tolne. De ville gerne tilbringe nogle timer paa en dansk ungdomsskole, og de viste stor interesse for alt, hvad vi tog dem med til.

I weekenden 22.—23. august havde vi et kursus for unge piger og i fortsættelse heraf efteraarsstævne. Fællestitel for dette kursus, der havde tilskud fra udenrigsministeriet, var: Kontakt med verden. Udover vore sommerpiger deltog 70 unge piger fra hele Nordjylland. Der blev talt af fru Ollis Klem, Helsingør, Marie Risegaard Jakobsen og Hans Jakobsen. Der blev vist film: „En landsby i Thailand“. Eleverne viste gymnastik og genopførte sommerens smukke historiske skuespil: „Lys og skygger over Danmark 1864-1964“. Paa dette tidspunkt var der mødt mange mennesker til efteraarsstævnet; de hørte saaledes ogsaa Ollis Klems foredrag: Frihed for sult.

Ved aftenmødet talte pastor Tage Morsing, Viborg, og stævnet sluttede med musik ved cellisten, revisor Randolph Schön, akkompagneret af fru Nini Ørsnes, Aalborg.

Forstander Jens Marinus Jensen, konsulent Tage Albertsen, skolepsykolog Møl Christensen, Skagen, og flere talte for eleverne. Ved et arrangement fra FDB gav husholdningskonsulent, frk. Merete Jensen os en meget fin aften under titlen: „Ung i dag“, foredrag, film og konkurrencer med præmier.

Siden sidst har sikkert flere gamle elever haft bryllup, uden at vi har opdaget det; men nogle véd vi. I julen blev Hanne Lise Gørup og Jørn Peen gift — med hinanden —, i februar Henny Sørensen, Lennestved, i februar Mona Hansen, St. Hybholt, og i august Herdis Hansen, St. Hybholt. Ved disse bryllupper blev forbindelsen med skolen knyttet endnu fastere, da jeg havde den glæde at vie dem.

Afslutningen paa sommerskolen var som sædvanlig en smuk, men vemodig fest. Jeg mindede om linien: Imellem os dog gaar en lønlig sti — og de samme ord vil jeg nævne igen her. De to hold, som er kommet og er gaaet igen i det aar, der nu er sluttet, véd, at de aldrig bliver nogen „udefra“; stien er der. Vi haaber, at I, der gik den engang, aldrig vil lade den gro til. Det har vi et stærkt indtryk af, at I ikke vil. Nu tændes julens lys, og vi sender jer hver især vore bedste ønsker om julefred og juleglæde.

Hans Jakobsen.

Vi indbyder —

Som nævnt i „Året, der svandt“ lægger vi nu skoleåret om. Vi indbyder stadig piger og drenge til et ophold på Stidsholt Ungdomsskole, ikke som tidligere hver for sig, men til fællesskole, og den nye ordning træder i kraft efter sommerferien 1965.

Da indbyder vi til:

10 måneders kursus fra 1. august eller

5 måneders kursus fra 1. august eller

5 måneders kursus fra 1. januar 1966.

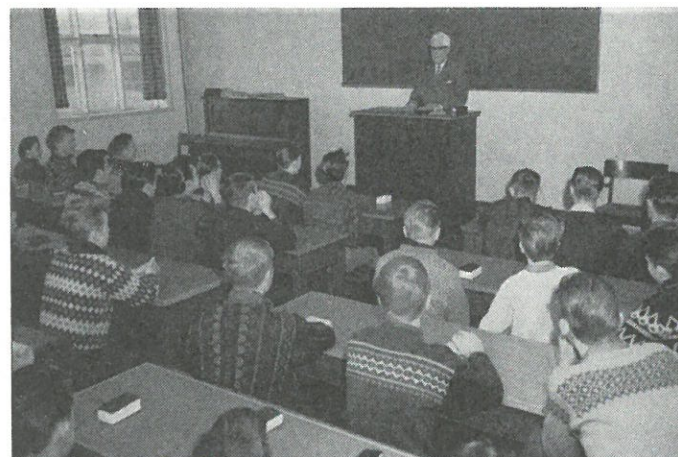
Der vil altså blive tre muligheder både for piger og drenge at vælge imellem. Vi anser de 10 måneder som det egentlige skoleår, men med de to korte kursus åbnes adgang for dem, der af den ene eller anden grund kun kan deltage 5 måneder.

En del af de nuværende elever fortsætter i tre måneder (april, maj, juni), og til dette tre måneders kursus

INDBYDER VI TIDLIGERE ELEVER,

såvel piger som drenge under 18 år. Også andre, som er udgået fra realskole og 8. eller 9. skoleår, er velkomne.

Hvor mange gange har vi ikke hørt både piger og drenge sige: „Bare

Vinterdrenge

Sommerpiger

vi kunne fortsætte nogle måneder endnu!“ eller „Kan vi ikke få tilskud, hvis vi kommer igen?“

Nu foreligger denne mulighed. I kan få jeres ønske opfyldt, og vi synes, det ville være festligt, om I vendte tilbage og delte disse tre måneder med os og hinanden! Har I lyst til at komme, så skriv til os. Vi vil være glade for at se jer, og I kan søge tilskud som tidligere.

Velkommen!

Marie og Hans Jakobsen.

Fest i salen

Boomerang

Flere gange daglig serverer radio og fjernsyn os beretninger om debatter, der har været ført i folketing, De 6, ostegrossererersocietetet o. s. v., og næsten hver dag kommer Hans Hækkerup og siger, at det berører os i særdeleshed. Jeg siger efterhånden, som en vist nok engang har sagt: „Tal De herrer, jeres tjener hører“. Min ven, Kaj, gør det ikke, han siger, at det alligevel ikke rager ham.

Når der så er så mange spændende ting, der berører os i særdeleshed, kan det måske undre, at jeg vil skrive om „religionsundervisning i folkeskolen“, og har kaldt det „Boomerang“ (et primitivt kasteredskab, hvor med man kan træffe sig selv).

Diskussionen opstod, fordi flere skoler ikke kunne få religionsundervisningen besørget, der var ingen lærer, der ville tage undervisningen. Fra flere sider blev der rejst kritik mod lærernes vægring, ja, enkelte gik endda så vidt, at de krævede, en lærer skulle være tilmeldt den danske folkekirke for at komme ind ved folkeskolen. Sagen drejer sig vel ikke alene om „de formastelige lærere“, men også, om religionsundervisning skal udøves, fordi det er en tradition. En tradition er det, endda med stærke rødder i de første skoler. Fra kgl. instruks af 28. marts 1721 står følgende: „Læreren skal lære børnene Luthers lille katekismus udenad, siden den i stiftet brugelige forklaring“. Han skulle dog lære børnene det således, at de kunne „gøre rede for meningen“.

For at forordningen skulle blive overholdt, skulle provst og præst holde hyppige visitatser for at overvåge, at børnene „kunne forklaringerne og sentenserne og de 7 pønitense salmer“.

Denne stærkt iblandede gejstlighed gjorde sikkert, at læreren var meget nidkær i sit embede; thi dygtighed belønnedes ofte med et „degnekald“, således kunne læreren i dobbelt forstand få et ben i kirken.

Denne kongelige iver for folkets religiøse opdragelse fortsatte gennem århundrederne. Degn og præst søgte efter evne at give deres sognebørn en gudelig optugtelse. De stod som kongeligt forordnede, ophøjede og som budbringere af datidens kultur og religiøsitet.

Afdøde højskoleforstander Johannes Novrup skriver i sin bog „Omkring folkehøjskolen“ således: „Religionen blev en storverden, man „for-

holdt sig til“, en overbygning, der sjældent trængte helt ind i sjælen og voksede frem igen. Per degn og præsten blev sandhedens, den eneste og almindelige sandheds forvaltere her på denne syndige jord“. Per degn har ikke været hæmmet af for ringe en overbygning. Han har været for formuende. Sin kapital (ophøjethed) var han kommet for let til, og den gav alt for store renter. På den baggrund må man opfange det råb, der ustandselig lyder i dag: at skolen er blevet uden overbevisning, uden tro, neutral og farveløs, åndelig tom.

Måske kan der være noget om det. For hvorfor skulle vore skoler, midt i tidens forvirring, være vidundere? Hvorfor skulle de være mindre forvirrede end tiden selv ... der er mange lærere, der har brændt sig på den nationalt og kristeligt betonedede skole. Af en slags blufærdighed optræder de som og giver sig ud for at være blotte teknikere i undervisningens svære kunst.

Dette, som Novrup har tænkt og skrevet i 1952, er meget væsentligt. Folkeskolerne er i den 12-årige udviklingsperiode blevet tvunget over i en undervisning, der har et stærkt materialistisk præg, der leder over i erhvervene.

De lærere, der i dag vægrer sig for religionsundervisning og degnekald, er ærlige, når de hævder, at religionsundervisning kræver en baggrund, de ikke har, for i det fag kan vi ikke stå som teknikere.

En anden sag er, om hjemmene giver børnene religionsmodtagelighed? For er religion til syvende og sidst ikke også hjemmenes sag?

Efterskolerne står i nogen grad i samme situation som folkeskolen. Udgangspunktet er forskelligt. Efterskolen står som Kresten Kolds arvtager, og de fleste med et grundtvigsk kirkesyn. På trods af det er faren for at arbejde over i den materialistiske oplysning den samme som folkeskolens og dels skolens egen.

Efterskolen har i nogen grad været præget af en selverkendende tilfredshed om sit værd, hvilket i nogen grad har givet stilstand.

I erkendelse heraf må efterskolen i kommende år arbejde, ikke i et fastlagt ritual, men med frisind og klarsyn, så unge kan møde en fri skole, hvor „vekselvirkning mellem elev og lærer“, som Grundtvig skrev, kan give inspiration til stadig fornyelse.

Jeppe Buhrkall.

Thyregaard

I vor elevprotokol har forstander A. Thyregaard skrevet sit navn den 16. august 1962. Det blev sidste gang, han som ministeriets tilsynsførende besøgte Stidsholt Ungdomsskole. Han døde i marts 1964. Han var paa vej hjem til Jebjerg fra besøg paa andre skoler, da døden indhentede den travle mand. Her paa Stidsholt som overalt i landet blev dødsbudskabet modtaget med oprigtig sorg. Vi vidste, at Thyregaard havde passeret „støvets aar“, men han forekom ikke gammel, han var saa optaget af sin gerning som tilsynsførende og søgte at følge med i alt det ny, som er fremme inden for vore skoler. Han havde ikke tid til at være gammel.

Thyregaards og mit bekendtskab og venskab strækker sig over mere end 30 aar.

Første gang, jeg saa ham, var vi paa vej til Sønderjylland til aarsmøde i De danske ungdomsforeninger. Undervejs kørte en bil forbi og standsede foran os. Det var lærer Blichfeldt, Hjørring, og forstander Thyregaard. Jeg husker, at Blichfeldt sagde: jeg synes, at I lige skulle hilse paa hinanden, for I faar jo nok en del med hinanden at gøre. Det blev kun faa ord, der blev vekslet, men jeg erindrer Thyregaards: Farvel, vi ses.

Ja, vi fik meget med hinanden at gøre, — gennem mange aar i De danske ungdomsforeninger og specielt i det nordiske samarbejde. Thyregaard var en del aar foran, og det var han paa mange omraader. Det skyldtes ikke bare, at han var ældre. Thyregaard var fremsynet og saa tidligt, hvor opgaverne laa.

Han var i forreste række i arbejdet med at afstikke linien for de frie ungdomsskolars arbejde. Der var forud gjort et stort, uegennyttigt og værdifuldt arbejde i de gamle efterskoler, men Thyregaard bragte saa meget nyt ind i billedet, saa alene det ville have været nok til, at hans indsats ville mindes til sene tider. Salling Ungdomsskole blev under hans og hans hustrus ledelse en stor og landskendt skole, og det var dem en stor glæde paa deres ældre dage, at de i Raahedes fik afløsere, der kunne løfte arven.

Da Thyregaard blev udnævnt som tilsynsførende for vore skoler, blev det fra alle sider anset som det bedst tænkelige valg.

Jeg har før skrevet i vort aarskrift: Thyregaards besøg hos os betød, at vi fik en festlig og god dag. Men lærerigt var det ogsaa at have Thyregaard paa besøg. Det var ham uendelig fjernt at regne sig som den kloge. Stille gik han sin gang iblandt os, og for den, der ville spørge, var han en god raadgiver. Han kendte forstanderfamilierne, men ogsaa lærerne kunne han huske fra gang til gang, selv om der var flere aar mellem hans besøg, og somme tider kom han med hilsen fra en, han havde truffet andet sted.

Da Thyregaard kørte herfra efter sit sidste besøg, sagde jeg til ham: Kom nu snart igen og lad der ikke gaa saa lang tid som denne gang. Hans jævne og hjertelige svar vil vi her paa skolen mindes med glæde: „Ja, tak, jeg vil gerne til Stidsholt igen, og saa maa det selvfølgelig ikke vente for længe, men nu skal I have tak baade for denne gang og for alt godt i de mange aar“. Det er rigtigt, som en af vore gode venner skrev ved hans død: Thyregaard naaede altid at faa sagt tak først, — her blev det tillige hans afskedshilsen. Han har sagt os sin sidste tak, men vi vil gentage vor: Tak til vor gode tilsynsførende, til medarbejderen, men først og fremmest til vennen Thyregaard.

Hans Jakobsen.

Sverigesrejsen

Jeg havde længe set hen til den dag, det skulle blive min tur til at komme med på gamle elevers sommerrejse.

I sommer fik jeg chancen, og jeg var meget glad for at være med.

Det var spændende allerede i Frederikshavn at hilse på alle de gamle elever, der skulle med på turen, og der var stor gensynsglæde over hele linien.

Heldigvis viste Kattegat sig fra sin pæne side, så ingen blev syge på turen — vi fik en fin sejltur.

Indsejlingen til Göteborg gennem Skærgården var en oplevelse for sig; den skal man se, man kan ikke nøjes med at få fortalt, hvor skøn den er. Ved kajen holdt en bus, og med den foretog vi en tur rundt i byen. Vi gjorde holdt ved en kirke, der ligger meget højt, og herfra var der en meget fin udsigt ud over byen og havnen. Vi sluttede turen ved vandrerhjemmet, hvor vi skulle bo under hele turen. Om aftenen var vi i Trädgårdsföreningen, hvor vi så mange smukke og sjældne planter.

Næste dag startede vi pr. bus til Uddevalla og Trollhättan. Det var meget mærkeligt for os danskere at køre i venstre side af vejen; det varede noget, inden vi indstillede os på, at det var det rigtige. Vi var meget heldige, da vi kom til Trollhättan, hvor vi skulle se de imponerende sluseanlæg, idet vi så et mægtigt stort skib passere. Vi troede bestemt ikke, det kunne være inden for sluseporten, men det gik. Skibe på indtil 2200 tons kan hæves de 32 meter, der er forskellen i vandstanden før og efter at sluserne passerer.

Vi kørte langs Gøtaelven, og det var mærkeligt at se skibene, for når vi ikke kunne se elven, så det ud, som om de sejlede på landjorden. En ting, vi særlig lagde mærke til, var, at træerne groede op ad klippesiderne. Man kan tit undre sig over, at de kan slå rødder, bare der er en lille sprække. En anden ting var fosserne, der med et mægtigt brus styrtede ned ad fjeldsiderne.

Aftenen tilbragte vi i Liseberg, Göteborgs tivoli. Dagen efter skulle vi sejle til Marstrand. Det blev en herlig tur. Vejret var fint, og der

var meget at se, først og fremmest i havnen med de mange store skibe og flydedokker. Senere sejlede vi gennem den bohuslänske skærgård med de tusinde klipper og skær. Vi gik i land i Marstrand, hvor vi så den gamle fæstning: Carlsten. Det var uhyggeligt at gå nede i den underjordiske gang under fæstningen, men det var spændende at se selve fæstningen, som vi havde hørt om i vor barndoms danmarkshistorie. Bagefter spiste vi til middag på et meget fint hotel.

Efter hjemkomsten til Göteborg havde vi fri; vi kunne bruge aftenen, som vi havde lyst til.

Den sidste formiddag var til „fri disposition“. De fleste brugte den til at gøre indkøb i de store varehuse. Ved middagstid kom bussen for at køre os til Majnabbe, hvorfra afrejsen med „Sessan“ skulle foregå.

Også hjemturen var fin, og vi var alle enige om, at vi havde haft en dejlig tur.

Lillian Hansen.

Rejseleder

Tak for en dejlig dag

Jeg modtog, som jubilar, med forventning den fine indbydelse til elevmødet den 19. juli. Jeg havde glædet mig meget til, på vor gamle skole at festligholde 25 års jubilæum sammen med elevkammerater fra sommeren 1939.

Det var morsomt at genopfriske minderne fra den dejlige, sorgløse og lærerige tid.

Da vi rigtig kom til at snakke med hinanden, erfarede jeg, at ikke alle var årene gået let henover. Men hvor var vi alle glade og feststemte den dag.

Ved den fint arrangerede middag, hvor vi jubilarer var særlig indbudte, var en egen stemning, en glæde og en taknemlighed for den dag, der så smukt og hyggeligt var forberedt, selvfølgelig ikke til os alene, men vi mærkede dog hele dagen, at vi var hædersgæster. (Glæd Jer alle til I bliver jubilarer).

Det var morsomt at genopfriske minderne fra 1939, selvom der den sommer var uheldssvangre skyer over vort land, men det tænkte vi unge vist ikke så meget på.

De fem måneder, vi tilbragte her på Stidsholt Ungdomsskole, tror jeg nok vi kan være enige om har været meget udbytterige for os i tiden, der er gået. Det er jo således, at når de unge forlader barneskolen, er de i virkeligheden slet ikke færdige til at gå ud i livet. Derfor er det godt, at der er skoler som Stidsholt Ungdomsskole, hvor de, efter at have forladt mor og far, under betryggende forhold kan modtage en videregående undervisning, både teoretisk og praktisk. Ikke mindst det, at være sammen med andre unge og lære medmenneskelighed, hensynets og fællesskabets uskrevne love at kende, har stor betydning.

Vi, der har haft den lykke at være elever her paa Stidsholt hos hr. og fru Jakobsen, kan med fuldt hjerte takke dem for alt, hvad de gav os med på livets vej.

Det står for mig, som hver dag på skolen var en festdag.

Der er, som jeg allerede har skrevet, fra vor tid her, mange gode minder. Jeg vil kun genopfriske et enkelt, som vidner om, at Jakobsen er en god pædagog.

Inger og Else
i 1939

Vi havde skrevet en stil, og da Jakobsen havde rettet den, fik vi den tilbage med den bemærkning: „Jeg kan selvfølgelig godt sætte tegnene for Jer, men hvis I selv gør det, er jeg jo fri for det“.

Det virkede meget bedre end en tordentale.

Af det forannævnte kunne det måske se ud, som om jeg overser den teoretiske og praktiske lærdom, vi fik på skolen. For mig, som var blevet skoletræt i børneskolen, har det, jeg lærte her på disse områder, haft stor betydning for mig i min senere uddannelse.

Nu er skolen jo blevet større og mere omfattende med mange flere fag, men den gode ånd og det gode fællesskab hersker, takket være vort kære forstanderpar og deres gode medarbejdere, stadigvæk på Stidsholt Ungdomsskole. Jeg ved, hvad jeg taler om, da jeg ret ofte tilbringer en fridag på skolen og nyder gæstfriheden både hos de unge og de lidt ældre.

Jeg takker alle elevkammerater fra sommeren 1939 for et godt samvær på elevmødedagen.

Tak for den dejlige, festlige dag, hr. og fru Jakobsen.

Venlig hilsen.

Inger-Birgit Madsen, Dronninglund.

Elevmødet

Trods regntunge skyer blev elevmødet også i år meget velbesøgt af gamle elever. Som i tidligere år mødtes vi i Volstrup kirke, hvor Jakobsen prædikede.

På skolen udveksledes adskillige håndtryk og genkendelsesudbrud, inden der blev serveret kaffe.

Herefter samledes man i salen, hvor Jakobsen holdt foredrag om ungdomsskolernes situation.

I regnvejr marcherede sommerpigerne ind på plænen til gymnastikopvisning, som blev meget smukt fremført under dygtig ledelse af frk. Bidstrup. På grund af vejret måtte folkedansen desværre aflyses.

Efter aftensmaden afholdtes generalforsamling, som forløb roligt. Jakobsen var ordstyrer — valgt med akklamation. Efter en meget udfør-

1864

1920

lig beretning oplæste kassereren, frk. Søndergaard, regnskabet, begge dele blev godkendt. Alle valg blev genvalg, hvilket gik hurtigt og sandsynligvis uden særlig omtanke, da formanden også blev genvalgt. Tidligere mangeårige formand, lærer Dam, udnævntes til æresmedlem af elevforeningen. Han takkede i smukke ord og ønskede skolen fortsat lykke.

Om aftenen opførte eleverne et historisk spil, „Lys og skygger over

1940

Danmark“, skrevet og instrueret af Marie Risegaard Jakobsen. Det var bygget over en række begivenheder i 100-året for 1864: Tabet af Sønderjylland, genforeningen, besættelsen og befrielsen var hovedemner i stykket, som blev meget smukt opført.

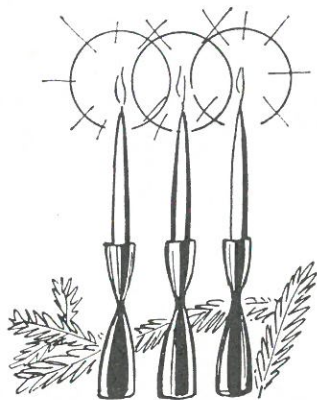
Efter en times musik og dans sluttede Jakobsen den begivenhedsrige dag.

Glædelig jul ønskes hermed alle gamle elever.

Juhl Højbjerg.

1945

Juleaften hos gamle Maren

(Juleaften 1940 - Af Kaj Munk.)

Mellem alle de skønne Gaver, der faldt i min uværdige Turban i Julen i Aar, var den skønneste ubetinget den, jeg fik direkte af den gode Gud allerede om Morgenens Juleaftensdag.

I den alleryderste sydlige Snip af Vedersø Sogn, saa langt ude, at jeg er lige paa Nippet til at ligge uden for Sognet, ja, Skellinien mellem Vedersø og Husby skærer gennem Huset, bor gamle Maren, der i Sommer med et vældigt Knald fyldte 90. Jeg overbringer hende gerne Juleaftensdag min Julehilsen personlig og ved ikke, jeg noget Aar har svigtet hende, men til min Skam maa jeg tilstaa, at i Aar var jeg lige ved det; Bilen hænger paa sine Klodser, og Vejene er saa glatte, at baade Støvler og Cykledæk i Berøring med dem bliver mere lunefulde end noget Kvindesind. Men den redelige Del af Ens Sjæl ved jo meget godt, at alt sligt er Undskyldninger, der duer til Isbæk, man tager et Par Strømper paa uden over Støvlerne, og inden man ved af det, befinder man sig midt i den Triumf at have taget gamle Maren paa Sengen.

„Æ Præst er her, Maren, æ Præst er her.“

„Aah Herre Jøsses dog!“

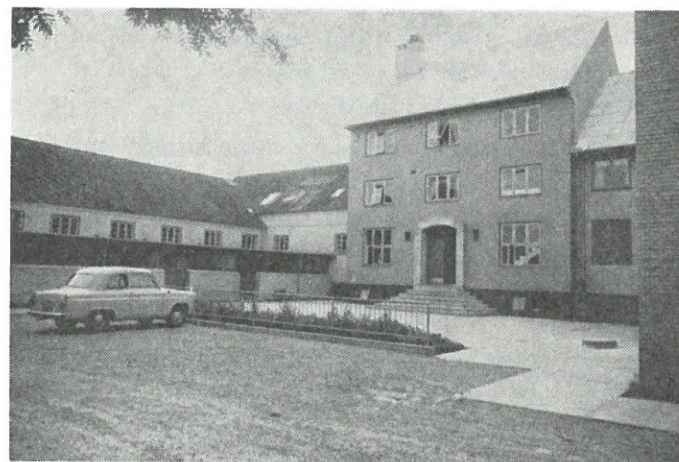
Imens Maren formummer sig i Klokkerne, begynder Kedlen paa Komfuret at spytte. 8 travle Smaahænder hjælper Mor at tørre Køkkenbordet

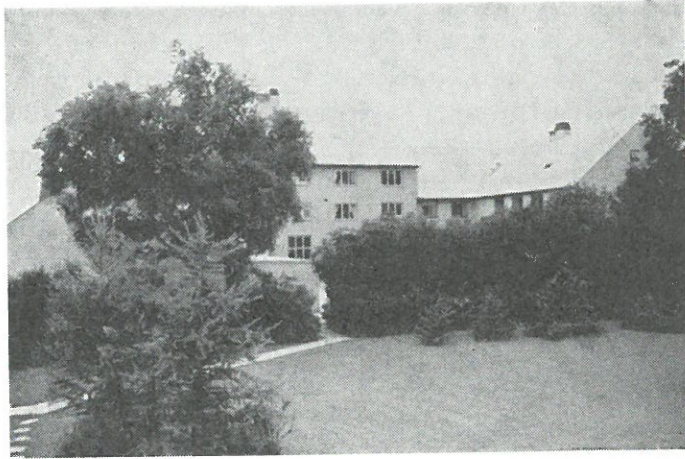
af, skylle Kaffepose og finde al Livsens Herligheder frem: Sukker og Fløde, Sigtebrød og Rugbrød, Smør og Ost, Leverpostej og Rullepølse (hjemmelavet med Mesterhaand), Kringler og Kyskager. Saa dufter det brasiliansk af Danmark i Køkkenet (jamen det er ingen „Histaarri“, det er den rene skære Virkelighed), og man hengiver sig til Nydelsen af alt, hvad det straalende vestjydske Sindelag manifesterer sig i, lige fra den blaa Tuds til den skraaende Munds.

„Tusind Tak“ og „Velbekomme“, og nu er Maren rede til Audiensen.

Megen Diskuterer kan det ikke blive til, for Aarene tager paa, men Hørelsen tager af. Men rørende er den Taknemmelighed, der lyser ud af det runde rynkede Morlilleansigt, og mange Klap faar man paa Armen af en Kvindehaand, der ikke har holdt sig for god til noget Mandsarbejde, og som endnu er lind og rørig. Og vi faar da ogsaa vexlet et Par lokale Nyheder, og tuttet hinanden ind i Ansigterne, at Gud er god ved os Mennesker. Det nikker Maren til med Smil og Taarer. Hun har det lunt inden Døre, Kaffen kommer til hende paa Sengen om Morgen, de unge er flinke ved hende, og de fire dejlige Børn, hvad er ikke de for en Tidkort for et gammelt Menneske, hvem Arbejdet er faldet af den altid virksomme Haand.

„Og a har jo min Forstand,“ gentager hun, som nævner hun dermed en særlig udsøgt Opmærksomhed fra den Almægtige, „a har jo min Forstand,“ nikker hun igen. Og det er, som Tiden staar stille inde i den

lille lune Stue, her er intet Gnav over Alderdoms Brøstfældighed, ingen Bitterhed over et langt Levned i Slid og yderst nøjsomme Kaar, ingen Pukken paa et forspildt Liv, fordi Anders, eller hvad han har heddet, ikke vilde, som hun vilde.

Den gamle Pige sidder der i sin 90-Aars-Gave Lænestol saa mild, saa rund, saa ydmyg glad — ja, det er, siger jeg, som om Tiden er veget, som om allerede et lille Skær af Evighed kaster sit varme Lys hen over en Sjæl, og nu, glædelig Jul, Maren! Og saa beder vi, at Han deroppe, der har været saa trofast til dether, ogsaa vil have Haand i Hanke med os det sidste Stykke af Vejen, og saa, naar vi ikke skal være hernede mere, tage os hjem til sig i sin Himmel.

Det ældgamle friske Ansigt bliver endnu klarere, det blinker af Lys i de glippende Øjne, — jo, Maren ved nok, at foruden den flotte Fødselsdagsstol her i Stuen er der ogsaa sat Stol frem til hende et andet Sted. „Farvel, Maren.“ „Farvel, og Tak. Og mange Tak. Og ret mange Tak.“ Se, det kalder jeg Opbyggelse — for Præsten.

Korte hilsener

Elever fra 1955—56, samlede ved Aalborgstævnet, opfordrer kammerater fra samme aar, — sommer og vinter, — til at møde talrigt til elevmøde og markere 10-aaret.

Søren Haals.

Ogsaa vi vil gerne ønske gamle Stidsholt-elever glædelig jul og godt nytår og samtidig sende en særlig hilsen til sommerpigerne 1964, som vi var paa skole sammen med.

I vinter hjælper vi til i køkkenet og „privaten“, og vi er alle tre meget glade for at være her. Vi glæder os hele ugen til at være med til fredagsklub. Det kan I vist godt forstaa. Vi er hver dag med til morgensang, det er vi ogsaa glade for, det er en dejlig begyndelse paa dagen.

Gurli Pedersen. Lene Pedersen. Else Marie Sørensen.

Nu nærmer advent sig, og dermed er tiden ved at være inde med hensyn til julehilsen i årsskriftet. Og hermed vil jeg gerne benytte lejligheden til at sende min hjerteligste tak til gamle elever for den uforglemmelige tid på Stidsholt Ungdomsskole. Ligeledes sender jeg en tak til hr. og fru Jakobsen, lærere og lærerinder samt køkkenpersonale for de 21½ år, jeg har undervist ved skolen.

En rigtig glædelig jul samt et velsignet nytår ønskes alle.

Inger Marie Lemmergaard, Bispensgade 52, Hjørring.

Mange hilsener og venlige tanker til gamle elever og venner på skolen, med ønsket om en rigtig glædelig jul samt et godt nytår.

Poul Schmidt Thomsen, Tammerisvej 20, Risskov.

Vi vil gerne ønske alle gamle elever en rigtig glædelig jul og et godt nytår.

Tom, Flemming, Fritz, Lillian og Aage Hansen.

Vi bringer en hilsen til sommerpigerne 1963, som vi selv var elever sammen med. Efter endt skoleophold fortsatte vi som medhjælpere i køkkenet, hvor jeg (Grethe) stadig er, men efter et halvt års forløb blev jeg (Lene) pige hos Buhrkalls, hvor jeg er nu. — Dermed er vi kommet til at kende tre elevhold mere her fra skolen og vil også gerne sende jer en hilsen med ønsket om en glædelig jul og et godt nytår. — På gensyn her til elevmødet til sommer!

Lene Bach og Grethe Christiansen.

Alle gamle elever og andre gode venner sender vi hermed ønsket om en rigtig glædelig jul og et godt nytår! På gensyn i det nye år!

Jens, Jakob, Morten, Lars, Grethe og Jeppe Buhrkall.

1965 — Meddelelser

Elevmødet bliver i anledning af den nye skoleordning flyttet. Vi regner med søndag den 13. juni — søndag efter pinse. Men se aviserne.

Jubilæumsboldene. Elever fra vinteren 1939-40 og sommeren 1940 indbydes paa elevmødedagen til 25-aars jubilæumsfest med middag paa skolen kl. 11. Send venligst et kort 8 dage forud.

Udenlandsrejsen. De to sidste aars elever faar alle tilsendt program i god tid. Elever fra tidligere aar er ogsaa hjertelig velkomne, men de bedes sende mig et kort, saa faar de program, naar det foreligger.

Stidsholt-stævnet i Aalborg afholdes i Aalborgshallens restauration søndag den 5. december. Til dette møde er alle gamle elever ogsaa meget velkomne.

Offentlige møder paa skolen. Der vil ogsaa efter jul, som det har været i december, blive afholdt offentlige møder her. Se dem i aviserne og kom. Det vil glæde os.

H. J.

Elevfortegnelse

Vinteren 1963—64:

Andersen, Orla, Sterup, Jerslev.
— Torkild, Bratten, Jerup.
Andreasen, Jens Chr., Melholt.
Bech, Niels Jørgen, Thorshøj.
Broberg, Kjeld, Nørresundby.
Bundgaard, Jens D., Støvring.
Bornhøft, Peter, Vaarst.
Christensen, Anders Binderup, Nibe.
— Ole, Tolne.
Dalin, Niels, Hjørring.
Frederiksen, Jørgen, Taulov.
— Poul Erik, Strandby.
Guldbæk, Frede, Vaarst.
Hansen, Ove, Uggerby.
Højlund, Jens Erik, V. Hjermitzlev.
Jakobsen, John, Flauenskjold.
Jensen, Arne E., Idskov, Dybvad.
— Christian, Gjø.
— Hans Jørgen Winther, Aalborg.
— Helge, Frederikshavn.
— Jens, Jerup.
— Knud, Try, Dronninglund.
— Ole, Hørby.
Jessen, Mogens, Præstbro.
Knudsen, Jens Anker, Ravnhøj.
Kristensen, Kaj, Rørholt.
— Knud Erik, Nysum, Arden.
Kristiansen, Mogens, Birkelse.
Larsen, Gunnar K., Taastrup.
— Torben, Jerslev.
Laursen, Søren, København.
Michelsen, Aage, Agersted.
Nielsen, Christen, Ulsted.
— Flemming, Asaa.
— Henrik, Hjørring.
— Ole, Dybvad.
— Per, Taastrup.

Olsen, Kurt, Try, Dronninglund.
 Pedersen, Erling, Gjøl.
 — Ole, Frederikshavn.
 — Jørn Krogh, Aalborg.
 Petersen, Karl Johan, Hjørring.
 Rasmussen, Arne, Stagsted, Hjallerup.
 — Orla, Brønden.
 Rodkjær, Kristian, Gjøl.
 Sandsgaard, Charles, Gjøl.
 Sørensen, Henning, Jerslev.
 — Jørgen, Geraa, Asaa.
 — Knud, Gjøl.
 Thomsen, Leif Østergaard, Vodskov.

Sommeren 1964:

Andersen, Jytte, Grenaa.
 Bergstedt, Ulla, Odense.
 Carlsen, Anni, Aalborg.
 Christensen, Annette, Sæby.
 — Elisabeth, Randers.
 — Sonja, Serritslev.
 Christiansen, Conny, Sdr. Tranders.
 Frandsen, Kirsten, Aalborg.
 Gertsen, Else-Marie, Vodskov.
 Hansen, Birgit, Frederikshavn.
 — Helene, Aalborg.
 — Jytte, Snæbum.
 Jacobsen, Doris, Sønderkov.
 Jensen, Ida Møller, Thorsager.
 — Inger Marie, Østervraa.
 — Kirsten, Gug.
 — Lillian, Frederikshavn.
 — Tove, Randers.
 Keller, Solveig, København.
 Kristensen, Annegrethe, Voersaa.
 Kristiansen, Elly, Jerslev.
 Larsen, Hanne Lillian, Brabrand.
 — Jytte Anni, Gladsaxe.
 — Kirsten, Nr. Kongerslev.
 — Lejla, Gundestrup.
 Lassen, Kirsten, Volstrup.
 Nielsen, Anny, Lindholm.

Nielsen, Grethe Kold, Ulsted.
 — Ketty, Arden.
 Pedersen, Gurli, Løgstør.
 — Helga, Skagen.
 — Lene, Hørbylund.
 Petersen, Magdaline, Grønland.
 Rafn, Lillian, Understed.
 Rasmussen, Gudrun, Hjallerup.
 Rosenquist, Lene, Sæby.
 Schlichting, Marianne, Sydslesvig.
 Stæhr, Ingelise, Frederikshavn.
 Sørensen, Else-Marie, Dronninglund.
 — Hanne, Sæby.
 — Jette, Hirtshals.
 — Mona, Gjøl.
 — Ragna, Jerslev.
 Thomsen, Birthe, Hjallerup.
 — Hanne, Frederikshavn.
 — Solveig, Lyngsaa.
 Østergaard, Inger Otte, Arden.
 — Lis, Stidsholt.

Regnskab

for året 1/6 1963 til 31/5 1964.

Indtægt:

Kassebeholdning	215,02
Indestående på giro	218,79
Indestående i sparekassen	2.033,71
Indtægt ved årsskrifter	6.645,50
Renter	67,48
	9.180,50

Udgift:

Årsskrifter og konvolutter	3.972,57
Frimærker	2.129,15
Annoncer	291,46
Honorar	100,00
Udgift til Aalborgstævnet	52,75
Blanketter m. m.	84,44
Indestående i sparekassen	2.301,19
Indestående på giro	155,33
Kontant beholdning	93,61
	9.180,50

Stidsholt, den 15. juli 1964.

Karen Søndergaard.

Ovenstående er revideret, der fandtes intet at bemærke.

Gerda Sørensen. Chr. Dam.

ELEVFORENINGENS BESTYRELSE:

Juhl Højbjerg, Jerslev Østermark, Jerslev, formand.
Edel Jensen, »Titan«, Dannebrogsgade 43, Aalborg, næstformand.
Karen Søndergaard, Stidsholt, Sæby, kasserer.
Jeppe Buhrkall, Stidsholt, Sæby.
Orla Jensen, Ørtoft, Sæby.
Jørgen Jeppesen, Skibsted, Kongerslev.
Gerda Osterland Rasmussen, Dybvad.